Enguany tornaré a la Universitat Nova Història

Autor: Isabel Llopis Llort
Data de publicació: 26-07-2024

N'Isabel Llopis va descobrir l'any passat la nostra Universitat i se'n va sorprendre enormement. Ara hi tornarà i la recomana a tothom que tingui curiositat per la nostra història i estimi el nostre país.

I enguany m'hi he tornat a inscriure.

L'estiu passat va ser el primer que vaig assistir a la Universitat Nova Història a Montblanc, a la Conca de Barberà.

N'havia llegit articles, n'havia sentit parers, n'havia contrastat informacions. Les més benèvoles, d'amics i també de gent desconeguda que s'hi atansava amb la mateixa curiositat que ho vaig fer jo. Les més severes, del món acadèmic més establert, de les cadires més valorades, de les revistes amb què molts de nosaltres gosem confiar.

Les primeres, prudents, expectants, àvides de conèixer i escoltar de ben a prop i sense embuts, raonaments, fets, argumentacions, investigacions que, de tan sorprenents, semblaven incrèdules.

Les segones, negaven fets i evidències, mètodes i recerques, tesis singulars i bandejaven de totes, totes, reescriure i rellegir moments i fets històrics admesos, establerts i pontificats des de sempre. Negaven, fins i tot, poder-ho fer. Sense permetre's cap escletxa, cap dubte.

De fet, la proposta atrevida de la Universitat Nova Història, rebotava una i altra vegada, en veus acreditades d'anys, en mestres i docents de tota la vida. No en tots, afortunadament.

Rebotava en el poder, no només intel·lectual, sinó també polític d'aquest país. Tampoc en tot, sortosament.

Tothom sap que la informació és bàsica per opinar, per assenyalar, per jutjar, per establir, per convèncer. I, davant del dilema –de la controvèrsia–, només escoltant les veus de l'Institut Nova Història de primera mà podem ser capaços de

deixar espai, o no, a noves perspectives, noves explicacions per sorprenents o estrambòtiques que semblin d'antuvi.

No només el rigor acadèmic va ser més de l'esperat, sinó també la sintonia entre els participants, la densitat dels continguts, la claredat de les afirmacions, els dissentiments, el gaudi de la companyia i l'oci –també l'oci– compartit.

Comprendre, intuir i descobrir la base sobre la qual es fonamenta el dubte de la interpretació de la nostra història, de la de sempre: la censura i tergiversació, l'ocultació de moments, la inquisició de fets, de personatges, d'aportacions i d'èxits de la catalanitat i de la nostra història, és el que n'he après.

Dubtar pot ser el primer pas per a modificar opinions, certeses, per interrogar-nos sobre molts punts foscos del nostre passat, de com s'ha pretès que ens arribés el nostre passat.

Enguany hi tornaré. Amb les mateixes ganes i sabent ben bé on vaig. Us ho recomano.

Isabel Llopis Llort
Filòloga